

til at varetage deres Interesser, ser jeg ikke anden Udvej, end at der til § 43 maa føjes en Bestemmelse om Straf for de Redere og Arbejdsgivere, som nægte deres Arbejdere Ret til at organisere sig med det Formaal, at vælge Repræsentanter ind i Arbejderforsikringsraadet. Thi det kan ikke hjælpe, at man tager dem paa maa og faa. Der skal være en vis Organisation for at fremtvinge dette, og en saadan Organisation smager altid af Fugl overfor Rederne, og jeg er derfor ikke et eneste Øjeblik i Tvivl om, at de samme Redere, der have forbudt deres Folk at organisere sig, i en saadan Begyndelse vil se en Spire til en Organisation og gøre, hvad de kunne, for at pille de Folk væk, som have været med til at vælge, eller som ere blevne valgte af deres Kammerater. Det har jeg gerne villet anføre, men jeg har ikke villet anføre det som nogen Bebrejdelse mod den højtærede Minister, thi jeg forudsætter, at han ikke har tænkt sig, at der kunde klæbe en saadan Mangel ved hans Lovforslag, jeg har blot gjort opmærksom paa det og fremhævet Nødvendigheden af, at der skaffedes Sikkerhed for, at de forsikrede ogsaa faa den Repræsentation, som de have Krav paa ifølge dette Lovforslag, der forhaabentlig snart bliver til Lov.

N. Andersen: Saafremt det foreliggende Lovforslag bliver ophøjet til Lov, hvad jeg haaber maa ske saa snart ske kan, vil dermed være foretaget et ret væsentligt Skridt henimod det Maal, man oprindeligt da man begyndte at sysle med Ulykkesforsikringstanken her i Landet, havde sat sig, nemlig at faa saa vidt muligt alle Arbejdere med ind under en saadan Lov. Ganske vist mangler der jo endnu det største eller det vigtigste Skridt, nemlig Medtagelsen af Landbrug, Skovbrug, Havebrug o. s. v., om denne Mangel vil kunne afhjælpes ved det Forslag, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i Dag har bebudet, skal jeg slet ikke udtale mig om, men jeg tør dog maaske sige, at jeg vilde have set betydeligt lysere paa Sagen, hvis dette bebudede Forslag var fremkommet fra den højtærede Regering. Naar jeg siger, at det Maal, man stillede sig for en halv Menneskealder siden, var at faa saa vidt muligt alle Arbejdere ind under en Ulykkesforsikringslov, vil jeg for at bevise det, da der kan være mange ærede Medlemmer, der enten ikke erindre det mere eller i sin Tid ikke have lagt

Mærke til det, have Lov til at henlede Opmærksomheden paa, at der allerede den 21. Marts 1890 af Landstinget ved 3die Behandling blev vedtaget et Forslag til Lov om Arbejderes Sikring imod Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbejdet, der omfattede ikke alene Landbrug, Havebrug og Skovbrug af enhver Art, drevet med eller uden Maskiner, derunder Mergel-, Ler-, Sand- og Grusgravning, sædvanligt Tørveskær samt Kreaturpasning, saaledes at altsaa Landbruget i alle dets Former blev stillet i Spidsen, men ogsaa, og det altsaa først i anden Række, omfattede det, hvorom vi nu have haft en Lov i fem—seks Aar, nemlig Industri og Haandværk, for saa vidt der dertil anvendes Maskiner, drevne enten ved Vind, Vand, Damp, Elektricitet, dyrisk Kraft eller paa anden lignende Maade. Men for det tredie medtog Landstingets Forslag tillige det, hvorom vi nu skulle lovgive, nemlig Søfart samt Fiskeri med registreret eller maalt Fartøj, der var dansk Ejendom. Det vil altsaa ses, at det er, tør jeg vel nok sige, paa høje Tid, at vi komme til at lovgive ikke alene om Søfart — Industri have vi, som bekendt, faaet med for nogle Aar siden — men tillige om Landbrug, Skovbrug og hvad dertil hører. Imidlertid endte jo denne vidtstrakte gode Tanke, som man den Gang havde om, at man vilde have saa meget med som muligt, som bekendt med Loven af 7. Januar 1898, som udelukkende og ene og alene holder sig til Industriens og Haandværkets Udøvere, dog ikke alle Haandværk, og det efter en Forhandling, som har været uafbrudt, ja i hver Rigsdagssamling omtrent i 10 Aar. Nu haaber jeg imidlertid, at der, efter at vi have faaet dette færdigt, som til Trods for ikke saa faa Mangler alligevel er betydeligt bedre end at staa paa bar Bund, hverken vil gaa 10 Aar eller en anden Aarrække, før vi komme videre frem ad den Vej, vi begyndte i 1898, for Søfartens Vedkommende.

Jeg maa tillige erkende, at en Del af de Ulemper, ikke mange, men en Del af de Ulemper, som den nuværende Lov af 7. Januar 1898 er behæftet med, har den højtærede Minister fjernet af det Forslag, der her foreligger. Jeg skal saaledes blot nævne, at det stærke Eftertryk, som den nuværende Ulykkesforsikringslov lægger paa Ordet *Erhverv*, *Næringsvej*, er fjernet, og det anser jeg for ganske hensigtsmæssigt, idet jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem, der havde Ordet først, det